

да отиде и тя на испититѣ, за да чуѣ, да ли не ще похвалѣтъ и нейниятъ синъ. На единъ такъвъ испитъ, малкиятъ Тодоровъ, билъ особено похваленъ, което неискazано напълнило съ радостъ сърдцето на майка му. Нека се прибави къмъ това и неволние отзивъ на нѣкой може би роднина или комшиѣка: „чули ма стрино, какъ учителя зафали на твоя Ангела“ и ето, че всичко е достатъчно, за да блѣсне въ простата глава на българската майка, единъ видъ прудположение: „белки пъкъ ще се изучи и стане нѣщо отъ него“. Подиръ това, не е потребенъ никакъвъ други отпоръ, противъ намѣренията на своеобразние стопанинъ — да прави своя синъ търговецъ или занаятчие.

Прѣзъ таквизъ измѣнения и случайности е прѣкаралъ дѣтинството си подпоручикъ Тодоровъ. Какъ се е училъ и какъ е станало, за да го намѣримъ единъ день въ IV-й классъ на Софийската гимназия — намъ не е извѣстно; знай се само, че той е билъ много трудолюбивъ и бѣденъ, отъ които обстоятелства, послѣдното го и принудило да напусне гимназията и постъпи въ Софийското Военно училище.

Живо ще си спомнятъ другаритѣ на подпоручика Тодорова отъ VI-й випускъ, за неговото извънредно трудолюбие, като юнкеръ въ Военното училище, за което мнозина отъ тѣхъ, неволно завършватъ въспоминанията си, съ тѣжнитѣ думи: „ . . . и защо ли